

Υπόθεση C-515/21

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

20 Αυγούστου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Court of Appeal (Ιρλανδία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

30 Ιουλίου 2021

Εκκαλών:

PH

Εφεσίβλητος:

Minister for Justice and Equality

[παραλείπόμενα] [Δικονομικές ενέργειες που οδήγησαν στην έκδοση της διατάξεως του Court of Appeal (εφετείου, Ιρλανδία) να υποβληθούν τα κάτωθι προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης]

[ονοματεπώνυμο των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδίκων]

COURT OF APPEAL (ΕΦΕΤΕΙΟ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ)

[παραλείπόμενα] [Αριθμός δικογραφίας και σύνθεση του δικαστηρίου]

**ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ EUROPEAN ARREST WARRANT
ACT 2003 (ΝΟΜΟ ΤΟΥ 2003 ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΝΤΑΛΜΑ
ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ)**

(όπως τροποποιήθηκε)

ΜΕΤΑΞΥ

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ),**

[παραλείπόμενα] εφεσίβλητου,

ΚΑΙ

ΡΗ,

[παραλειπόμενα] εκκαλούντος,

ΑΙΤΗΣΗ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 267 ΣΛΕΕ

Αιτούν δικαστήριο

- 1 Η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως υποβάλλεται από το Court of Appeal (εφετείο, Ιρλανδία) [παραλειπόμενα].

[παραλειπόμενα]

Οι διάδικοι και οι εκπρόσωποί τους

- 2 Οι διάδικοι στην παρούσα διαδικασία είναι οι εξής:

Minister for Justice and Equality (υπουργός Δικαιοσύνης και Ισότητας, Ιρλανδία, στο εξής: υπουργός), [παραλειπόμενα]

ΡΗ (στο εξής: εκκαλών) [παραλειπόμενα] [ονόματα των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδίκων].

Αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης

- 3 Η Πολωνία ζητεί την παράδοση του εκκαλούντος δυνάμει του εκδοθέντος στις 26 Φεβρουαρίου 2019 ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως (στο εξής: ΕΕΣ). Ειδικότερα, με το ΕΕΣ ζητείται η παράδοση του εκκαλούντος προκειμένου να εκτίσει ποινή φυλακίσεως ενός έτους που του επιβλήθηκε κατόπιν καταδίκης του από το πλημμελειοδικείο του Wrocław-Śródmieście στις 29 Μαΐου 2015 για την τέλεση του αδικήματος της κυβερνοεπιθέσεως αρνήσεως υπηρεσίας σε εμπορική επιχείρηση στο Wrocław, η οποία συνοδεύθηκε από την απειλή συνεχίσεως της επιθέσεως μέχρι την καταβολή σε αυτόν χρηματικού ποσού. Η εκτέλεση της ποινής αναστάλη υπό όρους για χρονικό διάστημα 5 ετών. Το συγκεκριμένο αδίκημα τελέστηκε τον Ιανουάριο του 2015 και αναφέρεται στην παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ως «πρώτο αδίκημα».
- 4 Ο εκκαλών ενημερώθηκε για την εις βάρος του διαδικασία και παρέστη στο πλημμελειοδικείο. Δεν άσκησε έφεση κατά της καταδίκης ή της ποινής που του επιβλήθηκε.
- 5 Στις 21 Φεβρουαρίου 2017, ο εκκαλών κρίθηκε ένοχος από το πλημμελειοδικείο του Bydgoszcz (Πολωνία) για τη διάρρηξη ενός τροχόσπιτου και την κλοπή αντικειμένων από αυτό. Για το εν λόγω αδίκημα, το οποίο στην παρούσα αίτηση

προδικαστικής αποφάσεως αναφέρεται ως «δεύτερο αδίκημα», ο εκκαλών καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως 14 μηνών.

- 6 Το δεύτερο αδίκημα τελέστηκε εντός της περιόδου αναστολής που ίσχυε για την ποινή που είχε επιβληθεί για το πρώτο αδίκημα και, ως εκ τούτου, στις 16 Μαΐου 2017, το πλημμελειοδικείο του Wrocław-Śródmieście εξέδωσε, βάσει του άρθρου 75, παράγραφος 1, του [πολωνικού] ποινικού κώδικα, διάταξη για την εκτέλεση της ποινής φυλακίσεως ενός έτους (στο εξής: απόφαση εκτελέσεως). Το εν λόγω άρθρο 75, παράγραφος 1, ορίζει ότι «[τ]ο δικαστήριο διατάσσει την εκτέλεση της ποινής εφόσον, κατά τη διάρκεια της περιόδου αναστολής, ο καταδικασθείς τελέσει εκ προθέσεως άλλο αδίκημα παρόμοιο με αυτό για το οποίο έχει ήδη καταδικασθεί νομίμως και αμετακλήτως σε στερητική της ελευθερίας ποινή». Εκ πρώτης όψεως, το άρθρο 75, παράγραφος 1, συνιστά διάταξη αναγκαστικού δικαίου και η δικαστική αρχή εκδόσεως χαρακτηρίζει τη διάταξη του δικαστηρίου περί εκτελέσεως της ποινής ως «αποχρεωτική».
- 7 Ο εκκαλών δεν γνώριζε για την ακροαματική διαδικασία ενώπιον του πλημμελειοδικείου του Bydgoszcz τον Φεβρουάριο του 2017 και δεν παρέστη στην εν λόγω δίκη ούτε αυτοπροσώπως ούτε διά πληρεξουσίου δικηγόρου. Ομοίως, δεν γνώριζε για την επακόλουθη διαδικασία ενώπιον του πλημμελειοδικείου του Wrocław-Śródmieście για την έκδοση της αποφάσεως εκτελέσεως και δεν παρέστη, αυτοπροσώπως ή διά πληρεξουσίου δικηγόρου, ούτε στην ακροαματική διαδικασία της 16ης Μαΐου 2017.
- 8 Στις 26 Φεβρουαρίου 2019, το πλημμελειοδικείο του Wrocław-Śródmieście εξέδωσε το ΕΕΣ. Ζητείται η παράδοση του εκκαλούντος μόνο για το πρώτο αδίκημα. Για το δεύτερο αδίκημα δεν ζητείται η παράδοσή του.
- 9 Κατόπιν αιτήματος που υποβλήθηκε από το High Court (ανώτερο δικαστήριο, Ιρλανδία), το πλημμελειοδικείο του Bydgoszcz διευκρίνισε ότι η προθεσμία εντός της οποίας μπορούσε ο εκκαλών να ασκήσει ένδικο μέσο κατά της εις βάρος του καταδικαστικής αποφάσεως για το δεύτερο αδίκημα έχει εκπνεύσει. Ωστόσο, κατά το εν λόγω δικαστήριο, οποιοσδήποτε εκ των διαδίκων δύναται να «ασκήσει έκτακτα ένδικα μέσα (αίτηση ακυρώσεως, αίτηση επανάληψης της διαδικασίας)». Δεν έχει παρασχεθεί καμία πρόσθετη πληροφορία σχετικά με τη διαδικασία αυτή. Από τις παρεχόμενες από τη δικαστική αρχή εκδόσεως πληροφορίες προκύπτει ότι, εφόσον δεν ανασταλεί η εκτέλεση της διατάξεως της 21ης Φεβρουαρίου 2017 και έως ότου εκδοθεί τέτοια αναστολή, η απόφαση εκτελέσεως παραμένει εν ισχύ.
- 10 Κατά την προκαταρκτική κρίση του αιτούντος δικαστηρίου, η ερήμην εκδίκαση της υποθέσεως του εκκαλούντος και η ερήμην καταδίκη του για το δεύτερο αδίκημα δεν συνάδουν ούτε με το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΔΑ) ούτε (στο μέτρο που είναι εφαρμοστέα εν προκειμένω) με τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Με βάση τις διαθέσιμες επί του παρόντος

πληροφορίες, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο εκκαλών παραιτήθηκε του δικαιώματός του να παρασταθεί στη συγκεκριμένη δίκη. Αποτελεί επίσης προκαταρκτική κρίση του αιτούντος δικαστηρίου ότι, εάν ορθώς θεωρηθεί ότι η δίκη του εκκαλούντος για το δεύτερο αδίκημα και/ή η επακόλουθη ακροαματική διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως εκτελέσεως συνιστούν τη «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» για τους σκοπούς της παραδόσεως, δεν πληρούνται οι απαιτήσεις που επιβάλλουν το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1) [όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24] (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο), και το άρθρο 45 του European Arrest Warrant Act 2003 (νόμου του 2003 περί Ευρωπαϊκού Εντάλματος Συλλήψεως, Ιρλανδία, στο εξής: νόμος του 2003) (όπως τροποποιήθηκε). Το πραγματικό ζήτημα που [παραλείπόμενα] τίθεται στο πλαίσιο της ασκηθείσας εφέσεως είναι αν, κατ' αρχήν, τα ζητήματα αυτά ασκούν επιρροή σε σχέση με την απόφαση περί παραδόσεως. Εφόσον θεωρηθεί ότι ασκούν επιρροή συναφώς, ενδέχεται να χρήζει περαιτέρω διερευνήσεως η υπόθεση προκειμένου να σχηματιστεί τελική κρίση σχετικά με το αν η παράδοση πρέπει όντως να απορριφθεί επί τη βάσει των πραγματικών περιστατικών.

- 11 Προβλήθηκαν πλείονες λόγοι ενστάσεως σε σχέση με την παράδοση, πλην όμως άπαντες απορρίφθηκαν από το High Court (ανώτερο δικαστήριο). Στο πλαίσιο της παρούσας αίτησης προδικαστικής αποφάσεως, δύο μόνο σχετικοί λόγοι ενστάσεως ασκούν επιρροή συναφώς:

1) Ο εκκαλών υποστηρίζει ότι, στην περίπτωση που η επιβληθείσα εις βάρος του ποινή φυλακίσεως για το πρώτο αδίκημα (η οποία είναι η καταδίκη για την οποία ζητείται η παράδοσή του) θεωρηθεί ότι είναι εκτελεστέα αποκλειστικώς λόγω της μεταγενέστερης καταδίκης του για το δεύτερο αδίκημα, η οποία με τη σειρά της οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως εκτελέσεως της 16ης Μαΐου 2017, η διαδικασία που οδήγησε στην καταδίκη αυτή και εκείνη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως εκτελέσεως συνιστούν τη «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» για τους σκοπούς του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου, το οποίο μεταφέρθηκε στο ιρλανδικό δίκαιο με το άρθρο 45 του νόμου του 2003. Επί τη βάσει αυτή, ο εκκαλών υποστηρίζει ότι η παράδοσή του πρέπει να απορριφθεί διότι οι εν λόγω διαδικασίες έλαβαν χώρα ερήμην του και καμία από τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου και το άρθρο 45 του νόμου του 2003 δεν συντρέχει εν προκειμένω.

2) Ο εκκαλών υποστηρίζει ότι η διαδικασία που κατέληξε στην καταδίκη του για το δεύτερο αδίκημα και εκείνη της επακόλουθης εκδόσεως της σχετικής αποφάσεως εκτελέσεως διεξήχθησαν κατά παράβαση του [δικαιώματός του] σε δίκαιη δίκη [παραλείπόμενα] το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 [παραλείπόμενα] της ΕΣΔΑ [παραλείπόμενα]. Δεδομένου ότι οι ως άνω διαδικασίες έλαβαν χώρα ερήμην του κατηγορουμένου και καθόσον είναι προφανές ότι, σε περίπτωση

παραδόσεώς του, ο εκκαλών δεν θα έχει κανένα δικαίωμα για εκ νέου εκδίκαση της υποθέσεώς του ή για άσκηση ενδίκου μέσου το οποίο ενδέχεται να οδηγήσει στην ανατροπή της καταδίκης ή της αποφάσεως εκτελέσεως, ο εκκαλών υποστηρίζει ότι το να διαταχθεί η παράδοσή του κατ' εκτέλεση του ΕΕΣ θα συνιστούσε «κατάφωρη παραβίαση» του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ καθώς και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη και ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, το άρθρο 37 του νόμου του 2003 απαιτεί από το δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα παραδόσεώς του.

- 12 Ο υπουργός αμφισβητεί τους ανωτέρω λόγους. Όσον αφορά το υπό 1 στοιχείο, ο υπουργός υποστηρίζει ότι από την απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2017, *Ardic* (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, στο εξής: *Ardic*) προκύπτει ότι ούτε η διαδικασία που κατέληξε στην καταδίκη του εκκαλούντος για το δεύτερο αδίκημα ούτε η επακόλουθη διαδικασία η οποία οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως εκτελέσεως αποτελούν τη «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» για τον σκοπό του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλαίσίου και του άρθρου 45 του νόμου του 2003. Η δίκη που διεξήχθη προς τούτο ήταν η δίκη ενώπιον του πλημμελειοδικείου του Wrocław-Śródmieście, η οποία κατέληξε στην καταδίκη του και στην επιβολή ποινής για το πρώτο αδίκημα στις 29 Μαΐου 2015. Οι απαιτήσεις του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλαίσίου και του άρθρου 45 του νόμου του 2003 ικανοποιούνται πλήρως όσον αφορά την εν λόγω απόφαση, καθόσον ο εκκαλών παρέστη ενώπιον του δικάζοντος πλημμελειοδικείου. Περαιτέρω, ο υπουργός υποστηρίζει ότι η απόφαση εκτελέσεως που εκδόθηκε μετά την καταδίκη του εκκαλούντος για το δεύτερο αδίκημα συνιστά απλώς μέτρο το οποίο αφορά τη μέθοδο εκτελέσεως στερητικής της ελευθερίας ποινής και δεν επηρεάζει «το είδος ή το ύψος» της εν λόγω ποινής που είχε επιβληθεί προηγουμένως στον εκκαλούντα κατόπιν της καταδίκης του για το πρώτο αδίκημα. Όσον αφορά το υπό 2 στοιχείο, ο υπουργός υποστηρίζει ότι η διαδικασία που οδήγησε στην καταδίκη του εκκαλούντος για το δεύτερο αδίκημα και εκείνη που οδήγησε ακολούθως στην έκδοση της αποφάσεως εκτελέσεως ουδεμία επιρροή ασκούν σε σχέση με την απόφαση περί του αν θα πρέπει ή όχι να εκτελεστεί το ΕΕΣ. Ακόμη και αν θεωρηθεί ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ (μολονότι ο υπουργός ουδεμία τέτοια παράβαση αναγνωρίζει) η λήψη τυχόν μέτρων θεραπείας απόκειται στη δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους εκδόσεως (και [παραλείπόμενα] το αιτούν δικαστήριο θα πρέπει να ενεργήσει με βάση την παραδοχή ότι ο εκκαλών θα έχει στη διάθεσή του πρόσφορο ένδικο μέσο εφόσον παραδοθεί), η δε ενδεχόμενη τέτοια παράβαση δεν προσέγγισε το όριο της σοβαρότητας που εγγυάται τυχόν παρέκκλιση από τη γενική αρχή της αποφάσεως-πλαίσίου κατά την οποία τα εντάλματα πρέπει να εκτελούνται.

Σχετικές νομικές διατάξεις

Ο νόμος του 2003 (όπως τροποποιήθηκε)

- 13 Ο νόμος του 2003 (όπως τροποποιήθηκε) μεταφέρει στο ιρλανδικό δίκαιο την απόφαση-πλαίσιο.

- 14 Το άρθρο 45 του νόμου του 2003 συνιστά εφαρμογή της επιλογής που παρέχει στα κράτη μέλη το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαίσιο. Ορίζει ότι «Ουδείς παραδίδεται δυνάμει του παρόντος νόμου εφόσον δεν παρέστη αυτοπροσώπως στη διαδικασία που οδήγησε στην απόφαση επιβολής ποινής ή κρατήσεως σε σχέση με την οποία εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκτός αν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αναφέρει τα στοιχεία που επιτάσσει το στοιχείο δ', σημεία 2, 3 και 4, του εντύπου του εντάλματος που παρατίθεται στο παράρτημα της αποφάσεως-πλαίσιο, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ». Τα σημεία 3.1.α, 3.1.β, 3.2 και 3.3 [του εντύπου του εντάλματος που παρατίθεται στο παράρτημα της αποφάσεως-πλαίσιο] αφορούν αντιστοίχως το άρθρο 4α, παράγραφος 1, στοιχεία α' έως δ', (το άρθρο 45 του νόμου του 2003 παρατίθεται ολόκληρο στο παράρτημα της παρούσας αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως).
- 15 Το άρθρο 37, παράγραφος 1, του νόμου του 2003, ορίζει (μεταξύ άλλων) τα εξής:
- «Ουδείς παραδίδεται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου εάν:
- α) η παράδοσή του είναι αντίθετη προς τις υποχρεώσεις που υπέχει το κράτος δυνάμει: i) της [ΕΣΔΑ] ή ii) των πρωτοκόλλων της [ΕΣΔΑ]».

Ο Χάρτης

- 16 Το άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη ορίζει ότι:
- «Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλευέται δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του».
- 17 Το άρθρο 48, παράγραφος 2, ορίζει τα εξής:
- «Διασφαλίζεται ο σεβασμός των δικαιωμάτων της υπεράσπισης σε κάθε κατηγορούμενο».

Η απόφαση-πλαίσιο

- 18 Η αιτιολογική σκέψη 12 της αποφάσεως-πλαίσιο αναφέρει (μεταξύ άλλων) ότι η απόφαση «σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και εκφράζονται στον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού».
- 19 Το άρθρο 4α[, παράγραφος 1,] της αποφάσεως-πλαίσιο (το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ) ορίζει ότι:

«Η εκτελούσα δικαστική αρχή δύναται επίσης να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφαλείας στερητικού της ελευθερίας, εάν το πρόσωπο δεν εμφανίσθηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αναφέρεται ότι το πρόσωπο, βάσει δικονομικών απαιτήσεων που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης:

α) εν ευθέτω χρόνω:

i) είτε είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, είτε είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης·

και

ii) είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που το πρόσωπο δεν εμφανιστεί στη δίκη·

ή

β) το πρόσωπο τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίον διόρισε είτε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο είτε το κράτος, να τον ή την εκπροσωπήσει στη δίκη, και εκπροσωπήθηκε όντως από αυτόν τον δικηγόρο στη δίκη·

ή

γ) αφού του επεδόθη η απόφαση και ενημερώθηκε ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξεταστεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης:

i) έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση·

ή

ii) δεν έχει ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο εντός της ισχύουσας προθεσμίας·

ή

δ) η απόφαση δεν του επιδόθηκε αυτοπροσώπως αλλά:

i) θα του επιδοθεί αυτοπροσώπως και αμελλητί μετά την παράδοσή του και θα ενημερωθεί ρητά για το δικαίωμά του να δικασθεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξετασθεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης·

και

ii) θα ενημερωθεί σχετικά με την προθεσμία εντός της οποίας οφείλει να ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπως προβλέπεται στο σχετικό ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης».

Σχετική νομολογία

- 20 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέτασε το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαισίου στην απόφαση Ardic. Σε αυτήν, το Δικαστήριο έκρινε ότι, στην περίπτωση που κάποιος κρίθηκε ένοχος τέλεσης ποινικού αδικήματος και του επιβλήθηκε στερητική της ελευθερίας ποινή, η εκτέλεση της οποίας στη συνέχεια ανεστάλη εν μέρει και υπό όρους, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» πρέπει, για τους σκοπούς του άρθρου 4α[, παράγραφος 1,] της αποφάσεως-πλαισίου, «[...] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αφορά μεταγενέστερη διαδικασία περί ανακλήσεως της αναστολής αυτής, η οποία στηρίχθηκε σε παράβαση των εν λόγω όρων κατά τη δοκιμαστική περίοδο, υπό την προϋπόθεση ότι η απόφαση περί ανακλήσεως που εκδόθηκε στο πέρας της διαδικασίας αυτής δεν μεταβάλλει ούτε τη φύση ούτε το ύψος της αρχικώς επιβληθείσας ποινής».
- 21 Το εφαρμοστέο κριτήριο προκειμένου να κριθεί αν η παράδοση πρέπει να απορριφθεί με το σκεπτικό ότι προσκρούει στο άρθρο 37 του νόμου του 2003 έχει εξετασθεί από τα ιρλανδικά δικαστήρια σε αρκετές περιπτώσεις. Η νομολογία επικεντρώνεται στο υψηλό όριο που τίθεται για την απόρριψη. Στην υπόθεση Minister for Justice κατά Stapleton [2007], IESC 30, [2008], 1, IR 669, το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο, Ιρλανδία) έκρινε ότι «τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτελέσεως πρέπει, κατά την εκτίμηση του ζητήματος σχετικά με το αν πρέπει να προχωρήσουν στην έκδοση διατάξεως παραδόσεως, να στηρίζονται στην παραδοχή ότι τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκδόσεως τηρούν, όπως απαιτείται από το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συμβάσεως για την Ευρωπαϊκή Ένωση, [...] τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις θεμελιώδεις ελευθερίες» (σημείο 70). Στην υπόθεση Minister for Justice and Equality κατά Celmer [2019], IESC 80, [2020], 1, ILRM 121 –όπου το επιχείρημα κατά της παραδόσεως στηρίχθηκε πρωτίστως στα άρθρα 47 και 48, παράγραφος 2, του Χάρτη– το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) διατύπωσε το κριτήριο υπό όρους κατά τους οποίους σημασία έχει αν, στην περίπτωση παραδόσεώς του, το εκζητούμενο πρόσωπο θα υποστεί προσβολή «της ουσίας του θεμελιώδους δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη». Το εν λόγω δικαστήριο συνήγαγε το κριτήριο αυτό από την απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της

25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).

- 22 Η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο εξής: ΕΔΔΑ) εστιάζει στον παγιωμένο και θεμελιώδη χαρακτήρα του κανόνα που τάσσεται κατά των ερήμην δικών και καταδικών, εκτός αν υφίσταται συναφώς δικαίωμα εκ νέου εκδικάσεως: αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 24ης Μαρτίου 2005, Stoichkov κατά Βουλγαρίας (CE:ECHR:2005:0324JUD000980802), της 10ης Νοεμβρίου 2004, Sejdic κατά Ιταλίας (CE:ECHR:2004:1110JUD005658100), και της 17ης Ιανουαρίου 2012, Othman (Abu Qatada) κατά Ηνωμένου Βασιλείου (CE:ECHR:2012:0117JUD000813909). Η υποχρέωση των συμβαλλομένων μερών να εγγυώνται στους κατηγορούμενους το δικαίωμα παρουσίας τους στη δικαστική αίθουσα –είτε κατά την αρχική είτε κατά την εκ νέου εκδίκαση της υποθέσεως– «αποτελεί μία από τις ουσιώδεις απαιτήσεις του άρθρου 6» της ΕΣΔΑ (ΕΔΔΑ, 10 Νοεμβρίου 2004, Sejdic κατά Ιταλίας, CE:ECHR:2004:1110JUD005658100, σημείο 84). Στην απόφαση Othman, το ΕΔΔΑ επισήμανε ότι «κατά πάγια νομολογία του [ΕΔΔΑ] μπορεί, κατ' εξαίρεση, να τεθεί ζήτημα δυνάμει του άρθρου 6 για μια απόφαση απελάσεως ή εκδόσεως στην περίπτωση που το διωκόμενο πρόσωπο έχει υποστεί ή κινδυνεύει να υποστεί κατάφωρη αρνησιδικία στο αιτούμενο την παράδοση κράτος» [ΕΔΔΑ, 17 Ιανουαρίου 2012, Othman (Abu Qatada) κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:2012:0117JUD000813909, σημείο 258]. Ακολούθως, τόνισε ότι το ΕΔΔΑ έχει κρίνει ότι «ορισμένες μορφές καταχρηστικότητας μπορεί να συνίστανται σε κατάφωρη αρνησιδικία» περιλαμβανομένης της «ερήμην καταδίκης χωρίς τη συνακόλουθη δυνατότητα να ζητηθεί η εκ νέου εξέταση της ουσίας της κατηγορίας» (σημείο 259).
- 23 Όσον αφορά το ιρλανδικό δίκαιο, «δεν υπάρχει τίποτα σαφέστερο από την αρχή κατά την οποία, προκειμένου να ασκηθεί οποιοδήποτε εκ των δικαιωμάτων που εγγύεται το άρθρο 38, παράγραφος 1, του Συντάγματος, το οποίο απαγορεύει τη διενέργεια οποιασδήποτε ποινικής δίκης “κατά παρέκκλιση των προβλεπόμενων από τον νόμο”, ο κατηγορούμενος τέλεσης αδικήματος πρέπει να γνωρίζει πότε και πού θα δικαστεί» (O’ Brien κατά Coughlan [2016], IESC 4, [2018] 2 IR 270, σημείο [6]). Το δικαίωμα του κατηγορουμένου να παρίσταται και να παρακολουθεί την εις βάρος του διαδικασία έχει χαρακτηριστεί ως «θεμελιώδες συνταγματικό δικαίωμα του κατηγορουμένου, το οποίο κάθε δικαστήριο υποχρεούται να προασπίζει και να εγγυάται» (δικαστής Murphy στην απόφαση Lawlor κατά Hogan [1993], ILRM 606, σημείο 610). Το δικαίωμα αυτό εκτείνεται και στις ακροαματικές διαδικασίες επιβολής ποινών, καθώς και στις ακροαματικές διαδικασίες που ενδέχεται να έχουν ως αποτέλεσμα την ενεργοποίηση ή την επιβολή της εκτελέσεως μιας προηγουμένως ανασταλείσας ποινής. Ωστόσο, το δικαίωμα παραστάσεως δεν είναι απόλυτο και χωρεί παραίτηση από αυτό σε συγκεκριμένες περιπτώσεις.
- 24 Τέλος, ο εκκαλών επικαλείται δύο επιπλέον αποφάσεις του ΕΔΔΑ, ήτοι εκείνες της 3ης Οκτωβρίου 2002, Böhmert κατά Γερμανίας (CE:ECHR:2002:1003JUD003756897), και της 12ης Νοεμβρίου 2015, El Kaada

κατά Γερμανίας (CE:ECHR:2015:1112JUD000213010), ισχυριζόμενος ότι αποδεικνύουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, την εφαρμογή του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ επί αποφάσεων περί εκτελέσεως ποινών που έχουν ανασταλεί. Σε καθεμία από τις αποφάσεις αυτές, το ΕΔΔΑ διαπίστωσε παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας του άρθρου 6, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ, καθόσον επιβλήθηκε εκτέλεση των ποινών που είχαν προηγουμένως ανασταλεί λόγω του ότι το οικείο πρόσωπο είχε τελέσει νέα αξιόποινη πράξη, υπό περιστάσεις κατά τις οποίες η κρίση αυτή πραγματοποιήθηκε προτού το δικαστήριο αποφανθεί αμετακλήτως επί της ενοχής στο πλαίσιο δίκης κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ.

Λόγοι υποβολής της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 25 Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, το αιτούν δικαστήριο έχει εκδώσει λεπτομερή απόφαση (παράθεση: [2021] IECA 209) όπου εκτίθενται λεπτομερώς οι λόγοι για τους οποίους το αιτούν δικαστήριο κρίνει επιβεβλημένη την υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως για την εκδίκαση των εφέσεων. Αντίγραφο της αποφάσεως αυτής προσαρτάται στην παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ως **παράρτημα 1**.
- 26 Τα πραγματικά περιστατικά στην υπό κρίση υπόθεση διαφέρουν από εκείνα της υποθέσεως *Ardic* ως προς διάφορα σημεία. Σε αντίθεση με την υπόθεση *Ardic*, το γεγονός που οδήγησε στο να διαταχθεί η εκτέλεση της στερητικής της ελευθερίας ποινής που είχε επιβληθεί στον εκκαλούντα για [παραλειπόμενα] το [πρώτο αδίκημα] (η οποία, σε αντίθεση με την υπόθεση *Ardic* είχε ανασταλεί πλήρως εξ αρχής) ήταν η μεταγενέστερη καταδίκη του για το δεύτερο αδίκημα. Η καταδίκη αυτή είχε καθοριστική επίδραση στην ενεργοποίηση της προηγουμένως ανασταλείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής του εκκαλούντος. Μία επιπλέον διαφορά είναι ότι ο εκκαλών, σε αντίθεση με τον κ. *Ardic*, δεν θα έχει δικαίωμα εκ των υστέρων ακροάσεως σε περίπτωση που παραδοθεί (θα έχει μόνο το δικαίωμα να ασκήσει κάποιο «έκτακτο ένδικο μέσο»). Δεν θα έχει δε ούτε δικαίωμα εκ νέου εκδικάσεως όσον αφορά το δεύτερο αδίκημα και η προθεσμία ασκήσεως ενδίκου μέσου κατά της καταδίκης του για το αδίκημα αυτό έχει ήδη εκπνεύσει. Επομένως, ενόσω εξακολουθεί να διατηρείται σε ισχύ η καταδίκη του, η απόφαση εκτελέσεως παραμένει εν ισχύ και ο ίδιος θα κληθεί να εκτίσει την ποινή φυλακίσεως σε σχέση με την οποία ζητείται η παράδοσή του.
- 27 Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η απόφαση εκτελέσεως ήταν απλώς μια «απόφαση σχετική με την εκτέλεση ή την εφαρμογή προηγουμένως επιβληθείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής» και ότι ούτε αυτή η απόφαση ούτε η καταδίκη του εκκαλούντος για το δεύτερο αδίκημα είχαν ως στόχο ή ως αποτέλεσμα να μεταβάλουν το είδος ή το ύψος της στερητικής της ελευθερίας ποινής που του επιβλήθηκε σε σχέση με το πρώτο αδίκημα. Καίτοι η απόφαση με την οποία διατάσσεται η εκτέλεση μιας προηγουμένως ανασταλείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής έχει προφανώς σημαντικές επιπτώσεις για το ενδιαφερόμενο πρόσωπο, στην απόφαση *Ardic* κρίθηκε εντούτοις ότι η απόφαση αυτή δεν μεταβάλλει το είδος ή το ύψος της ποινής. Από τα ανωτέρω θα μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το σε τι ακριβώς συνίσταται η

απόφαση με την οποία διατάσσεται η εκτέλεση της ποινής, είτε πρόκειται για απόφαση ανακλήσεως της υφ' όρων απολύσεως λόγω παραβιάσεως των σχετικών όρων απόλυσης, όπως στην απόφαση Ardic, είτε πρόκειται για απόφαση με την οποία διατάσσεται η εκτέλεση προηγούμενως ανασταλείσας ποινής λόγω νέας ποινικής καταδίκης, όπως εν προκειμένω, δεν ασκεί επιρροή συναφώς.

- 28 Ταυτόχρονα, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι οι υφιστάμενες στην προκειμένη περίπτωση περιστάσεις συνδέονται πολύ στενότερα με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ (και τα άρθρα 47 και 48, παράγραφος 2, του Χάρτη, τα οποία εφαρμόζονται στην υπό κρίση υπόθεση δεδομένου ότι το καθεστώς του ΕΕΣ συνιστά δημιούργημα του δικαίου της Ένωσης) απ' ό,τι εκείνες της υποθέσεως Ardic. Η στερητική της ελευθερίας ποινή που επιβλήθηκε για το πρώτο αδίκημα κατέστη εκτελεστέα αποκλειστικά και μόνο λόγω της ερήμην καταδίκης του εκκαλούντος και της επιβολής ποινής για το δεύτερο αδίκημα και της επακόλουθης εκδόσεως της αποφάσεως εκτελέσεως. Καίτοι η απόφαση εκτελέσεως συνιστά διακριτή δικαστική απόφαση, φαίνεται να αποτελεί τυπική διαδικασία: δεδομένης της [παραλειπόμενα] καταδίκης [του εκκαλούντος] για το δεύτερο αδίκημα, το πλημμελειοδικείο φαίνεται ότι δεν διέθετε κανένα περιθώριο εκτιμήσεως και ότι υποχρεούτο να διατάξει την εκτέλεση της προηγούμενως ανασταλείσας ποινής. Συνεπώς, επί της ουσίας, η καταδίκη για το δεύτερο αδίκημα ήταν αυτή που είχε καθοριστική επίδραση ως προς την ενεργοποίηση της προηγούμενως ανασταλείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής του εκκαλούντος για το πρώτο αδίκημα. Σε διαφορετική περίπτωση, δεν θα υπήρχε εκτελεστέα στερητική της ελευθερίας ποινή για την οποία θα μπορούσε να διαταχθεί η παράδοση με βάση το ΕΕΣ. Στο πλαίσιο αυτό, ο εκκαλών υποστηρίζει ότι, όπως ακριβώς τα [ιρλανδικά] δικαστήρια εν προκειμένω δεν θα αναγνώριζαν ούτε θα εφάρμοζαν την ερήμην καταδίκη όσον αφορά το δεύτερο αδίκημα (λόγω των διατάξεων του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλασίου και του άρθρου 45 του νόμου του 2003) – στο σημείο αυτό ο εκκαλών εφιστά την προσοχή στο ότι η Πολωνία δεν ζητεί την παράδοσή του για το συγκεκριμένο αδίκημα για λόγους οι οποίοι δεν έχουν διευκρινιστεί–, δεν πρέπει ούτε να αναγνωρίσουν ή να εφαρμόσουν την καταδίκη αυτή για τον σκοπό της παραδόσεώς του για το πρώτο αδίκημα.
- 29 Εφόσον θεωρηθεί ότι το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλασίου και το άρθρο 45 του νόμου του 2003 απαγορεύουν την παράδοση του εκκαλούντος προκειμένου να εκτίσει την ποινή που του επιβλήθηκε κατόπιν της εις βάρος του ερήμην δίκης και καταδίκης για το δεύτερο αδίκημα, θα είναι παράδοξο [παραλειπόμενα] [να] ενδέχεται να παραδοθεί προκειμένου να εκτίσει την ποινή που του επιβλήθηκε για το πρώτο αδίκημα, ενώ η ποινή αυτή υπόκειται σε εκτέλεση αποκλειστικά και μόνο λόγω της [παραλειπόμενα] ίδιας αυτής ερήμην καταδίκης.
- 30 Το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι η νομολογία του ΕΔΔΑ που εξετάστηκε στο πλαίσιο της αποφάσεως Ardic, όπως η απόφαση της 3ης Απριλίου 2012, Boulois κατά Λουξεμβούργου (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504), στην πραγματικότητα δεν εξετάζει το συγκεκριμένο ζήτημα. Η απόφαση Boulois δεν αφορούσε το ζήτημα της εκτελέσεως προηγούμενως ανασταλείσας ποινής λόγω επακόλουθης καταδίκης. Αντιθέτως, αφορούσε αποφάσεις σχετικές με τη λήψη

άδειας από τη φυλακή, την υφ' όρων απόλυση και τη μεταγωγή από σωφρονιστικό κατάστημα που ελήφθησαν από το Συμβούλιο Φυλακών του Λουξεμβούργου. Στην υπό κρίση υπόθεση όμως ουδεμία αμφιβολία υπάρχει ότι το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ έχει εφαρμογή ως προς τη δίκη του εκκαλούντος, την καταδίκη του και την επιβολή ποινής σε αυτόν για το δεύτερο αδίκημα. Όπως επισημάνθηκε ήδη, η εν λόγω καταδίκη φαίνεται ότι ήταν καθοριστικής σημασίας για την εκτέλεση της ανασταλείσας στερητικής της ελευθερίας ποινής που επιβλήθηκε στον εκκαλούντα για το πρώτο αδίκημα. Επί της ουσίας, αυτή ακριβώς η καταδίκη οδήγησε στο να διαταχθεί η εκτέλεση της ποινής.

- 31 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η απόφαση εκτελέσεως συνδέεται τόσο στενά με την καταδίκη για το δεύτερο αδίκημα ώστε η παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, την οποία ενέχει η εν λόγω καταδίκη, βαρύνει κατ' ανάγκην και τη συγκεκριμένη απόφαση εκτελέσεως. Θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι οι αποφάσεις του ΕΔΔΑ στις υποθέσεις *Böhmert* κατά Γερμανίας και *El Kaada* κατά Γερμανίας ενισχύουν το επιχείρημα αυτό. Σε αντίθεση με την απόφαση *Boulois* κατά Λουξεμβούργου και τις λοιπές αποφάσεις που μνημονεύονται στην απόφαση *Ardic*, οι δύο αυτές υποθέσεις αφορούσαν την εκτέλεση προηγουμένως ανασταλείσας ποινής λόγω μεταγενέστερης τελέσεως ποινικού αδικήματος. Μολονότι τα πραγματικά περιστατικά διέφεραν υπό την έννοια ότι εκείνα τα δικαστήρια εξέδωσαν τις διατάξεις εκτελέσεως βάσει κατάφασης ενοχής η οποία δεν στηριζόταν σε αμετάκλητη καταδίκη κατόπιν ποινικής δίκης –με αποτέλεσμα να στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ–, εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι, όπως ακριβώς οι αποφάσεις εκτελέσεως στις υποθέσεις *Böhmert* κατά Γερμανίας και *El Kaada* κατά Γερμανίας ενείχαν νομικές πλημμέλειες καθόσον αμφότερες στηρίχθηκαν σε κατάφαση ενοχής η οποία συνιστούσε παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ, η απόφαση εκτελέσεως στην προκείμενη περίπτωση [παραλειπόμενα] ενέχει νομικές πλημμέλειες καθόσον στηρίχθηκε σε κατάφαση ενοχής –την καταδίκη για το δεύτερο αδίκημα– η οποία συνιστά παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ. Τόσο στη μία όσο και στην άλλη περίπτωση, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι πρόκειται για «ένα μειονέκτημα [...] το οποίο ισοδυναμεί με κύρωση» –η ανάκληση της αναστολής της ποινής φυλακίσεως που είχε επιβληθεί δυνάμει της αρχικής καταδίκης– ως απόρροια της τέλεσης ενός «νέου ποινικού αδικήματος» (ΕΔΔΑ, 3 Οκτωβρίου 2002, *Böhmert* κατά Γερμανίας, CE:ECHR:2002:1003JUD003756897, σημείο 66).
- 32 Συνεπώς, οι αποφάσεις του ΕΔΔΑ στις υποθέσεις *Böhmert* κατά Γερμανίας και *El Kaada* κατά Γερμανίας μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι συνηγορούν υπέρ μιας ευρύτερης αρχής κατά την οποία, εφόσον ζητείται η εκτέλεση της ανασταλείσας ποινής συνεπεία μεταγενέστερης τελέσεως ποινικού αδικήματος, η απόφαση εκτελέσεως πρέπει να στηρίζεται σε κατάφαση ενοχής συμμορφούμενη προς το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ.
- 33 Όσον αφορά τη σοβαρότητα ενδεχόμενης μη συμμορφώσεως προς το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ εν προκειμένω, η νομολογία του ΕΔΔΑ υποδηλώνει ότι η καταδίκη ενός

προσώπου ερήμην χωρίς να του παρασχεθεί η δυνατότητα να ζητήσει την εκ νέου εκδίκαση της υπόθεσής του επί της ουσίας είναι, κατ' αρχήν, δυνατό να κριθεί ότι συνιστά «κατάφωρη αρνησιδικία» και, συνεπώς, μπορεί «κατ' εξαίρεση» να τεθεί ως ζήτημα δυνάμει του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ στο πλαίσιο μιας αποφάσεως εκδόσεως (ή παραδόσεως). Το ίδιο το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαισίου αντανακλά την άποψη αυτή καθόσον εξουσιοδοτεί ρητά τα δικαστήρια των κρατών που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση να αρνηθούν την παράδοση όταν η «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» (όπως έχει ερμηνευθεί η εν λόγω φράση) έλαβε χώρα ερήμην του εκζητούμενου προσώπου υπό περιστάσεις που συνιστούν παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ. Οι ερήμην καταδίκες θεωρούνται, ορθώς, ένα πολύ σοβαρό ζήτημα το οποίο αφορά ουσιώδεις κανόνες της ποινικής δικαιοσύνης και θεμελιώδη δικαιώματα και το οποίο δικαιολογεί, κατ' αρχήν, το ακραίο μέτρο της αρνήσεως παραδόσεως. Σημειωτέον ότι, σε υποθέσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλαισίου, το κράτος εκτελέσεως δεν υποχρεούται να καταλείπει στα δικαστήρια του κράτους εκδόσεως τη λήψη μέτρων θεραπείας για παραβάσεις του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ.

- 34 Όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι, σε περιστάσεις όπως οι προκείμενες, η ουσιαστική άσκηση των απορρεόντων από το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ δικαιωμάτων του εκζητούμενου προσώπου (και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη) απαιτεί η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει και μεταγενέστερες ποινικές διαδικασίες που οδήγησαν σε καταδίκη του εν λόγω προσώπου οσάκις μια τέτοια καταδίκη έχει αποφασιστική σημασία σε σχέση με την εκτέλεση της προηγούμενης ανασταλείσας ποινής για την οποία ζητείται η παράδοση.
- 35 Καίτοι τούτο διευρύνει την κατηγορία της οικείας «αποφάσεως» για τους σκοπούς του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου, εντούτοις, μπορεί να υποστηριχθεί ότι δεν επηρεάζει δυσμενώς ούτε υπονομεύει την αποτελεσματικότητα του μηχανισμού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, δεδομένου ότι τα κράτη μέλη είναι ήδη υποχρεωμένα να συμμορφώνονται, ούτως ή άλλως, προς το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, στο πλαίσιο των ποινικών τους διαδικασιών. Ως εκ τούτου, οσάκις διατάσσεται η εκτέλεση μιας προηγούμενης ανασταλείσας ποινής λόγω μεταγενέστερης καταδίκης, δεν φαίνεται να επιβάλλεται στο κράτος μέλος εκδόσεως περιττή κατά τα λοιπά επιβάρυνση να αποδείξει, αφενός, ότι το εκζητούμενο πρόσωπο παραστάθηκε στη δίκη που οδήγησε στην εν λόγω καταδίκη (και, κατά περίπτωση, στη συζήτηση για την επιβολή της ποινής) ή, εφόσον δεν παραστάθηκε, ότι τα απορρέοντα από το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ δικαιώματά του έγιναν σεβαστά.
- 36 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αιτούν δικαστήριο δεν μπορεί να καταλήξει άνευ ετέρου στο συμπέρασμα ότι η απόφαση Ardic αποκλείει αναμφίβολα την αποδοχή των αντιρρήσεων που προβάλλει ο εκκαλών ως προς την παράδοσή του και, λαμβανομένων υπόψη των αμφιβολιών του, καθώς και υπό το πρίσμα της

θεμελιώδους σημασίας των σχετικών ζητημάτων και της ανάγκης για σαφήνεια και ασφάλεια δικαίου ως προς την έκταση των αντίστοιχων υποχρεώσεων του κράτους εκδόσεως και του κράτους εκτελέσεως εντός ενός τέτοιου πλαισίου, φρονεί ότι είναι απαραίτητο να υποβάλει αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 37 Το δικαστήριο υποβάλλει τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα. Ανάλογα με την απάντηση που θα δοθεί στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, τα ερωτήματα που έπονται ενδέχεται να μη χρήζουν απαντήσεως.

«1. Για τους σκοπούς του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών[, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009,] στην περίπτωση που ζητείται η παράδοση εκζητούμενου προσώπου προκειμένου αυτό να εκτίσει στερητική της ελευθερίας ποινή που αρχικώς είχε ανασταλεί αλλά εν συνεχεία διατάχθηκε να εκτελεστεί συνεπεία καταδίκης του εν λόγω προσώπου για την τέλεση άλλου ποινικού αδικήματος και δεδομένου ότι η διάταξη εκτελέσεως ήταν υποχρεωτική λόγω της ως άνω καταδίκης, έχει η φράση “δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης” της ως άνω διατάξεως την έννοια ότι περιλαμβάνει και τη διαδικασία που οδήγησε στην εν λόγω μεταγενέστερη καταδίκη και/ή τη διαδικασία που οδήγησε στην επακόλουθη έκδοση της διατάξεως εκτελέσεως;

2. Υπό τις περιστάσεις που εκτίθενται ανωτέρω στο πλαίσιο του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος, δικαιούται και/ή υποχρεούται η δικαστική αρχή εκτελέσεως να διερευνήσει αν η διαδικασία που οδήγησε στη μεταγενέστερη καταδίκη και/ή εκείνη που οδήγησε στην επακόλουθη έκδοση της διατάξεως εκτελέσεως – αμφότερες εκ των οποίων έλαβαν χώρα ερήμην του εκζητούμενου προσώπου– πραγματοποιήθηκαν συμφώνως προς το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και, ιδίως, αν η απουσία του εκζητούμενου προσώπου από τις διαδικασίες αυτές συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και/ή του δικαιώματος του εν λόγω προσώπου σε δίκαιη δίκη;

3. α) Υπό τις περιστάσεις που εκτίθενται ανωτέρω στο πλαίσιο του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος, αν η δικαστική αρχή εκτελέσεως κρίνει ότι οι διαδικασίες που οδήγησαν στη μεταγενέστερη καταδίκη και στην επακόλουθη έκδοση της διατάξεως εκτελέσεως δεν πραγματοποιήθηκαν συμφώνως προς το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και, ιδίως, ότι η απουσία του εκζητούμενου προσώπου συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και/ή του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη, μπορεί και/ή υποχρεούται αυτή α) να αρνηθεί την παράδοση του εν λόγω προσώπου για τον λόγο ότι η παράδοσή του αντίκειται στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων

του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και/ή στο άρθρο 47 και στο άρθρο 48, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και/ή β) να απαιτήσει από τη δικαστική αρχή εκδόσεως να παράσχει, ως προϋπόθεση για την παράδοση, εγγυήσεις ότι το εκζητούμενο πρόσωπο θα έχει, μετά την παράδοσή του, το δικαίωμα να αιτηθεί την κίνηση διαδικασίας για την εκ νέου εκδίκαση της υποθέσεώς του ή για την εκδίκαση ενδίκων μέσων, κατά την οποία θα του επιτραπεί να συμμετάσχει και στο πλαίσιο της οποίας θα είναι δυνατή η εξέταση της ουσίας της υποθέσεως, περιλαμβανομένων νέων αποδεικτικών στοιχείων, όπερ ενδέχεται να οδηγήσει στην ανατροπή της αρχικής αποφάσεως όσον αφορά την καταδίκη που είχε ως αποτέλεσμα την έκδοση της διατάξεως εκτελέσεως;

3. β) Για τους σκοπούς του προδικαστικού ερωτήματος 3. α), συνίσταται το εφαρμοστέο κριτήριο στο αν η παράδοση του εκζητούμενου προσώπου θίγει την ουσία των θεμελιωδών του δικαιωμάτων που του αναγνωρίζει το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και/ή το άρθρο 47 και το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αρκεί το γεγονός ότι οι διαδικασίες που οδήγησαν στη μεταγενέστερη καταδίκη και στην επακόλουθη έκδοση της διατάξεως εκτελέσεως έλαβαν χώρα ερήμην του προσώπου αυτού και ότι, σε περίπτωση παραδόσεώς του, το εν λόγω πρόσωπο δεν θα έχει το δικαίωμα να αιτηθεί την κίνηση διαδικασίας για την εκ νέου εκδίκαση της υποθέσεώς του ή για την εκδίκαση ενδίκων μέσων, ώστε να δύναται η δικαστική αρχή εκτελέσεως να κρίνει ότι η παράδοση θίγει την ουσία των δικαιωμάτων αυτών;»

Τελικές [παρατηρήσεις]

- 38 Η εκδίκαση της εφέσεως αναστέλλεται μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί των ανωτέρω ερωτημάτων. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο εκκαλών τελεί υπό καθεστώς εγγυήσεως, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι δεν συντρέχει λόγος να ζητήσει να εξεταστεί η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο πλαίσιο της επείγουσας ή της ταχείας διαδικασίας.

[παραλειπόμενα]

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ - ΑΡΘΡΟ 45 ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 2003

«45. – Ουδείς παραδίδεται δυνάμει του παρόντος νόμου εφόσον δεν παρέστη αυτοπροσώπως στη διαδικασία που οδήγησε στην απόφαση επιβολής ποινής ή κρατήσεως σε σχέση με την οποία εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκτός αν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αναφέρει τα στοιχεία που επιτάσσει το στοιχείο δ', σημεία 2, 3 και 4, του εντύπου του εντάλματος που παρατίθεται στο παράρτημα της αποφάσεως-πλαισίου [παραλειπόμενα] [...] όπως αυτά παρατίθενται στον πίνακα του παρόντος άρθρου.

ΠΙΝΑΚΑΣ

(δ) Αναφέρετε εάν το πρόσωπο εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης:

1. ☐ Ναι, το πρόσωπο εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης.

2. ☐ Όχι, το πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης.

3. Εάν σημειώσατε το τετραγωνίδιο στο σημείο 2, παρακαλώ διευκρινίστε αν:

☐ 3.1α. το πρόσωπο κλητεύθηκε αυτοπροσώπως στις . . (ημέρα/μήνας/έτος) και με την κλήτευση ενημερώθηκε σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, και είχε ενημερωθεί σχετικά με το γεγονός ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που δεν εμφανιστεί στη δίκη·

ή

☐ 3.1β. το πρόσωπο δεν κλητεύθηκε αυτοπροσώπως αλλά είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δε ενημερωθεί σχετικά με το γεγονός ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που δεν εμφανισθεί στη δίκη·

ή

☐ 3.2 το πρόσωπο τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίον διόρισε είτε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο είτε το κράτος, να τον ή την εκπροσωπήσει στη δίκη, και εκπροσωπήθηκε όντως από αυτόν τον δικηγόρο στη δίκη·

ή

□ 3.3. του επεδόθη η απόφαση στις . . (ημέρα/μήνας/έτος) και ενημερώθηκε ρητά για το δικαίωμά του να δικάσσει εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξεταστεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης, και

□ έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση αυτή·

ή

□ το πρόσωπο δεν έχει ζητήσει να δικάσσει εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο εντός της ισχύουσας προθεσμίας·

ή

□ 3.4. η απόφαση δεν του επιδόθηκε προσωπικώς, αλλά

– η απόφαση θα του επιδοθεί προσωπικώς και αμελλητί μετά την παράδοσή του,

και

– όταν του επιδοθεί η απόφαση, θα ενημερωθεί ρητά για το δικαίωμά του να δικάσσει εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, στην εκδίκαση του οποίου δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξεταστεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης, και

– το πρόσωπο θα ενημερωθεί για την προθεσμία μέσα στην οποία μπορεί να ζητήσει επανεκδίκαση ή να ασκήσει ένδικο μέσο, η οποία θα είναι . . ημέρες.

4. Παρακαλώ αναφέρατε πληροφορίες για τον τρόπο με τον οποίο έχει εκπληρωθεί ο σχετικός όρος, εάν σημειώσατε το τετραγωνίδιο στο σημείο 3.1β, 3.2 ή 3.3 ανωτέρω.»